

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6/12
23.05.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Предрага Трифуновића, чланова већа, у парници тужиоца Р.Ј. из В., чији су пуномоћници А.К., Г.К. и С. П., адвокати из Н.С., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, ВП ... Нови Сад, коју заступа Дирекција за имовинско-правне послове у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 10115/10 од 22.06.2011. године, у седници већа одржаној 23.05.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене Републике Србије – Министарство одбране, као изузетно дозвољено, по одредби члана 395. Закона о парничном поступку.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 10115/10 од 22.06.2011. године и Општинског суда у Новом Саду П 8251/07 од 12.02.2008. године, тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиоца Р.Ј. из В. да се обавезе тужена Република Србија – Министарство одбране да му на име накнаде нематеријалне штете исплати 150.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 180.000,00 динара за претрпљени страх, 360.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности и 80.000,00 динара за душевне болове због наружености, са законском затезном каматом на ове износе од 12.02.2008. године до исплате.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду П. 8251/07 од 12.02.2008. године, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове исплати 150.000,00 динара, за претрпљен страх 180.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 360.000,00 динара и наружености 80.000,00 динара, са законском затезном каматом на ове износе од 12.02.2008. године до исплате; док је одбијен тужбени захтев за веће потраживање од досуђеног до траженог износа накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и за претрпљен страх. Тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 123.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 10115/10 од 22.06.2011. године, одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда потврђена (осим одлуке о трошковима поступка).

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне преимене материјалног права, са предлогом да Апелациони суд у Новом Саду предложи одлучивање о ревизији у смислу члана 395. ЗПП.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду РЗ 134/11 од 22.12.2011. године, предложено је Врховном касационом суду да одлучи о ревизији у смислу члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд је оценио оправданим предлог Апелационог суда у Новом Саду, сматрајући да је ревизија тужене изузетно дозвољена, ради уједначавања судске праксе.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене основана због погрешне примене материјалног права.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као припадник бивше ЈНА у резервном саставу – ВП ... – В. повређен 19.01.1991. године на ратишту у Источној Славонији. Тужилац се обраћао туженој захтевом за накнаду штете ван спора 22.12.2006. године, а тужбу у овој парници, ради накнаде штете поднео је 30.05.2007. године.

Истакнути приговор застарелости је основан.

На основу члана 186. ЗОО, обавеза накнаде штете сматра се доспелом од тренутка настанка штете.

Из утврђеног чињеничног стања, може се закључити да је штета настала – доспела моментом повређивања и задобијања телесне повреде – 19.01.1991. године. Тужилац је тужбу поднео 30.05.2007. године, па је истекао најдужи привилегован рок за накнаду штете од 15 година (члан 377. ЗОО). Пошто је рок истекао ирелевантан је моменат сазнања тужиоца (оштећеног) о медицинским квалификацијама повреде и интензитету болова и манифестацијама. Подношењем захтева за обештећење ван спора 22.12.2006. године, није дошло до прекида застарелости. За прекид застарелости није довољно да поверилац позове дужника усмено или писмено да испуни обавезу (члан 391. ЗОО). Застаревање се прекида када дужник призна дуг, подизањем тужбе и сваком другом повериоачевом радњом предузетом против дужника пред судом или неким другим надлежним органом у циљу утврђивања, обезбеђења или остваривања потраживања (чл.387. и 388. ЗОО). Стога, захтев за накнаду штете оштећеног према одговорном лицу – дужнику пре подношења тужбе не прекида застарелост у смислу члана 388. ЗОО. С обзиром да је од момента настанка штете до подношења тужбе истекао најдужи рок застарелости, а обраћање тужиоца туженој захтевом за обештећење ван спора не прекида застарелост, то је тужбени захтев у целини неоснован.

На основу члана 407. став 1. ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Власта Јовановић